

aice ach ultach bhreug ach cha b' urrainn dhomh sin a radha rithe an clàr an aodainn agus am fear eile 'gam éisdeachd.

Thuirt mi ris gun robh Mairi Anna a' *smaoineachadh* gun robh òran no dhà aice, agus 's gann a bha 'm facal as mo bheul an uair a thug e mach an rud a bh' aige—rud mór dubh coltach ri gramafon, le dà bhiorna air, agus ribinn a' suaineadh bhon dara fear chun an fhir eile. Stop e 'n uair sin seòrsa de chanastair air ceann biorain mu choinneamh Mairi Anna agus dh' iarr e oirre tòiseachadh air seinn.

“Foghnaidh na dh' fhoghnas” arsa mise rium fhéin agus dh' éirich mi gu falbh. Ach ma dh' éirich, chaidh Màiri Anna 'na boil. “Na caraich as a so air do bheatha,” ars' ise, “s na fàg mise leam fhéin comhla ris an t-sàtan rud so.”

“S mi fhéin a dh' fhàgas,” fhreagair mi 's mi 'dèanamh air an dorus. “Thu fhéin 's do chuid òrain! Chan eil mise a' dol a chall a' chomanachaidh air sgàth na chuala mi riamh de dh' òrain.” Ach feuchadh sibhse am faighinn-sa a mach as a sud. Rug Mairi Anna air ghàirdean orm 's rug am fear dubh orm mun a' chorsaid 's chuir iad air an t-sorochan Hiortach mi. Thòisich an uair sin an t-uamhas! Thòisich Mairi Anna air seinn.

Thug i a' cheud tac air òran nach cuala mise riamh—fear a bha 'toiseachadh le:

“Biodh e falbh, biodh e 'tarruing

Chan e caraid dhomh a th' ann”

Chaidh fear a' bhocsa 'na bhoil. Dh' fhoighnich e do Mhairi Anna càit' an cuala i an t-òran, agus thuirt i gun cuala i aig a seanmhair an uair nach robh a seanmhair ach glé òg. (Smaoinicheadh sibhse!) Ars' esan an uair sin: “S fhiach an t-òran sin an saoghal bràth. Bha dùil aig a h-uile duine gur e òran ùr Beurla a bh' ann. Cuiridh so gu mór ri eòlas ar litreachais.” (Mairi Anna Lachlainn a' cur ri eòlas litreachais! Huh!) Uill, cha ghabhadh stad cur air a' bheisd boirionnaich an uair sin. Ghabh i “Bùth' Dhòmhnuill 'Ic Leoid,” “Tiugainn leam” agus Port-a-beul sgreamhail a chuala i aig a h-athair oidhche 's an daorach air. (Ghabh i iad, an d'thubhairt mi? Cha tug an guth aice càil na mo chuimhne ach traon a bha 'san arbhar aig Seocan Iomhair an uiridh.) Thug i an uair sin sgrìob air “Tiugainn do Scalpaiddh” agus “Gog, gog, gog” 's i a' sìor mhionnachadh gun cuala i a h-uile gin aca aig cailleachan a b' aithne dhith bho linn nan creach. Agus chreid an truaghan eile a h-uile diorraid gus an do leig Mairi Anna fhéin an cat am meas nan rollag. Leis a' bharrachd nach ann a stiall i air “Laoidh na Rìoghachd” agus thuig mi fhéin gun robh 'm fear eile a' fàs amharasach, agus cha b' fhada gus an do chuir e clos air gogail Màiri chòir.

Bha dùil agamsa gun robh a h-uile dad seachad, ach nach ann a thionndaidh an trusdar duine orm-sa agus thòisich e gam fhaochadh gus rann beag air choireiginn a ghabhail. Thuirt mise gun gabhadh fhad's nach cuireadh e air a' bhocsa iad 's cha do shaoil mise an còrr agus stiall mi orm.

A nise, na mo dhòigh fhéin, tha mise coltach ri cuid de na seinneadairean móra; cha dean mi stem air seinn gun mo shùilean